

YELKEN

Bu gençliğe en yakın fikir ve sanat dergisinin 38'inci sayısı: İhan Berk, Muzafer Buyrukçu, Ferid Edgü, Sezer Tansuğ, Aragon, Nazım Kemal, Paul Verlaine, Abdullah Rıza, Hasan Hüseyin, Hüseyin Demirkan, Mehmet Karabulut, Somerset Maugham, Berin Taşan v. b. larının yazıları, şürleriyle çıktı.

P.K. 1638 Galata adresinden örnek sayı isteyiniz.

PAZARTESİ

7

MART

1968

Yıl: 20 - Sayı: 6761
FİYATI: 25 Kr.

Ad: Cağaloğlu Mollafenari 30/32

Tel: 27 42 07 - 22 93 15 - 22 93 16

Telgraf: VATAN - İSTANBUL

Polis, C.H.P.

Okuyuculara vedâ

İradem her zamanki gibi metin olmakla beraber, vücudum, zindan hayatının sertliklerine dayanamazsa, bu şekilde gelecek bir ölümü de mücadele hayatıma yakışır bir son diye telâkki edeceğim ve rahat bir vicdanla son nefesimi vereceğim.

Ahmed Emin YALMAN

Sevgili okuyucularım, Bugünden başlayarak, belirsiz bir müddet sizden uzak düşeceğim, artık her sabah karşınıza geçemiyecem, günün manzarası hakkında düşündüklerimi size anlatamayacağım. Bu, benim için çok acı olacak. Çünkü her gün sizinle başbaşa vermek ve dertleşmek, benim için büyük bir zevkti, tatlı bir itiyaddı, devamlı bir teselli idi. Zorluklar, aksilikler, kırılan ümidler karşısında size güvenerek ve dayanarak vazifeye devam ediyordum, her türlü sadmelere mukavemet etmek, her şeye rağmen taze bir şevkle yarının iyi ihtimallerine bağlanmak kuvvet ve cesaretini sizden alıyordum.

Simdi her günün içinde yaşayan bir gazeteci sıfatıyla kalemime kilit vuruluyor. Olup bitenler hakkında sıcakı sıcakına görüşlerimi duyurmak imkânından mahrum bulunacağım. Fakat öyle umarım ki bu hal de beni sizin hizmetinizden uzaklaştırmayacak. Yetmiş yılı aşan hayatım içinde gördüklerimi size anlatmağa oturacağım. Geçmiş dolduran tecrübe hazineleri ile bugünkü nesil arasında boşluklar vardır. Geçmişin ibretli levhalarını gazeteci gözüyle görerek ve çizerek ve heyecanlarla dolu olan ömrümde basımda geçenleri anlatarak, bu boşlukları biraz olsun doldurmak belki bana nasip olabilecektir.

Gazeteci olarak doğduğum iddia edebilirim. Daha sekiz yaşında iken her hafta (El Matbaası - Başparmak ve Ortakları) matbaasında (Niyet) gazetesini çıkarıyordum. Hiçbir zaman gazetecilikten başka bir mesleğin düşünce-si zihnimde yer etmedi. 1907 Temmuzunda Beyoğlu Alman Mektebinden diplomamı aldığım gün Sabah gazetesine girdim ve gazeteciliğe başladım. Tek gün kaybetmeğe razı değildim.

Daha iptidadan bu mesleği mukaddes bir emme hizmeti yolu diye karşıladım. Mesleği herhangi bir şahsi emele âlet etmeği en ağır bir günah saydım. 1908'den sonra yazı heyetine katıldığım Yeni Gazete'de az zamanda bas makale yazarı mevkiine yükseldim. Gazetenin sahibi Abdullah Zühüdü yazılarına imza koymamı ısrarla istedikçe daima tereddütsüzce bunu reddettim, «Yirmi yaşında bir gencin bu yazıları yazdığı duyulursa, gazeteye zarar gelir, dâva sarısları diyerek ilk esaslı feragat ve tevazu imtihanını iyi geçirdim. Ondan sonra damasleği hiçbir emele basamak yapmadım, en ideai mânâsıyla ona sadık kaldım.

O zamanki fikir sermayem geniş değildi. Her gün siyasi bas yazı yazan bir genç sıfatıyla çöküntüye doğru gidiyordum. 1910 yılının sonunda Amerika'da Columbia Üniversitesinde tahsil görmek fırsatı karşıma çıktı. Millet'in parasıyla dört yıl Amerika'da okudum, yeni ve geniş görüş ufuklarına kavuştum. Bu öyle bir nimet idi ki millîte hizmet uğrunda ne kadar fedakârlık yap-sam, bu yüzden neler çeksem borcum yine ödenmemiş kalcaktır.

1915'de Damad Ferid Hükümeti tarafından tev-kif edildiim, Kütahya'ya sürüldüm. 1920'de İngilizler, İstiklâl Harbine taraftar diye tevkif ettikle-ri yirmi dört kişinin biri sıfatıyla beni Malta'ya sürdüler, iki yıl tuttular. Dönüşte matbuat ve istihbarat umum müdürü olmak ve sulhet sonra büyükelçi sıfatıyla Washington'a gitmek yolunda millî hükümet tarafından yapılan ve Büyük Millet Meclisinin her iki grupu tarafından hararetle desteklenen teklifi gazetecilik mesleğinin aşkıyla red ettim.

1925'de diğer muhalif ve müstakil gazetelerle beraber Vatan kapatıldı. Elâziz İstiklâl Mahkemesinin huzurunda ve idam sehparalarının gölgesinde haftalar geçirdikten sonra beraet ettik, fakat gazeteler kapalı kaldı. 1925 Eylülü ile 1936 Ocak ayı arasında on küsur yıl gazetecilikten uzak kaldım ve mânen bir kürek mahkûmunun hayatını geçirdim. Bana bu kadar üzüntü veren gazetecilik mesleğine artık küstüğümü sanıyordum. Fakat 1936 Ocak ayının iptidalarında bir gece Ankara'da Karpiç lokantasında Atatürk'le karşılaşınca ve gazeteciliğe dönüş iznini alınca, bir gün bile beklemeye razı olmadan mensup olduğum ticarî şirketteki hissem; gazetecilik ile en küçük bir ticarî alâkanın bile bir arada gidemeyeceği imanyla yok pahasına tasfiye ettim ve gazeteciliğe koy-tum.

1945'den sonra Demokrat Parti ile bir hızda hak ve hürriyet mücadelesine atıldığım zaman ilk iş olarak bu mücadeleye başarı kazandıği takdirde mebusluğa aday olmayacağıma, hiçbir hesap pusulası çıkarılmayacağıma ve hiçbir mevki kâbûl etmeyeceğime dair siz okuyucularıma açık bir garanti verdim. Aranızdan biriniz yazıma kesip, çerçeveletip bana gönderdi, «Bunu odana as, unutma, sözünü tut» diye yazdı. Çok şükür acık alınla sözümü sonuna kadar yerine getirdim.

(Devamı Sa. 5, Sü. 6 da)

Okuyuculara vedâ

(Baş 1 incede)

1954 seçimlerine kadar Demokrat Parti İktidârına çok yakın, gözde bir gazeteci idim. Şahsi emellere yer vermek hakkını kendimde görseydim, bu rahat durumu sonuna kadar muhafaza edebilirdim. Fakat seçimlerden sonra hak ve hürriyet tahditleri başlayınca, yine tereddüt etmeden tenkit ve ikaz vazifelerine sarıldım ve her türlü risk ve ukubetleri göze aldım.

Memeket hizmetindeki bu kadar feragatli bir hayattan sonra zindanın eğliğine varmak ve bilhassa böyle bir şikâbete dünkü yol arkadaşlarım demokratlar tarafından çarpılmak elbette acı bir şeydir. Fakat ben bunu şahsi bir ukubet diye karşılamıyorum, demokrasinin demagojiye çevrilmesinden ve hürriyetle nizamın arasındaki hududun samimi hislerle aranmasından dolayı milletlin başına gelen musibetin bir parçası ve çaresiz bir neticesi diye telâkki ediyorum.

Dünkü ömrümde buna benzer belâlar ve acılar başımdan çok geçti. Yalnız bugün arada bir fark var. Yaşım ilerledi. Bir genç gibi çalışmaya devam etmek, dinlenmemek, kendime baktırmamak yüzünden vücudum, yüksek tansiyon, damar sertliği, kalb ve karaciğer kifayetsizliği gibi esaslı bîxâların tehdidi altındadır. İradem her zamanki gibi metin olmakla beraber, vücudum, zindan ha-

yatının sertliklerine dayanamazsa, bu şekilde gelecek bir bîlümü de bir mücadele hayatına yakışır bir son diye telâkki edeceğim ve rahat bir vicdanla son nefesimi vereceğim.

BütÜN ömrümde Allah beni çok imtihan etti, fakat daima düx yola tekrar çıkmama imkân verdi. Hatta Malatya sulkaistinde koma haline düşmüşken, müceze şekline enam kurtuldu, ondan sonra sekiz yıl yaşadım ve hizmete devam ettim.

Bugün de kendi hakkımdaki ümidlerimde, memleketin kısa zamanda normal bir hak ve hürriyet rejimine, huzura, verimli terakki imkânlarına kavuşacağı hakkındaki İmanım da hiç sarsılmamıştır. Bana bugüne kadar verdiği nimetlerden dolayı Allah'a şükrederek yeni çilemi doldurmağa girişeceğim.

Hoşça kalın, sevgili okuyucularım, her şeyin devamı olarak düzeleceğine dair nesillerce Türk'ün bağlandığı ümidler herhalde bir gün gerçekleşecek, yüzleriniz gülecektir. Eğer memlekete hizmetlerim olduğuna inanıyorsanız, benim yokluğumda gazeteye bağlı kalmanızı ve boş kalan yerimi devamlı alık ve ikazlarınızla doldurmanızı sizden sevgilerle diliyorum.

Ahmed Emin YALMAN

Taha Toros Arşivi

* 0 0 1 5 1 4 6 8 1 0 0 6 *